

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 293.

Kraków, wtorek 17 grudnia 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję ręko-
pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy
dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze-
syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł.
z odosłaniem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata
porta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Flandin wicepremierem i ministrem spraw zagranicznych Francji.

Gonowa, 16 grudnia. Z Vichy donoszą: marszałek Petain podczas posiedzenia rady ministrów w piątek zażądał ustąpienia rządu, celem umożliwienia rekonstrukcji gabinetu. Dotychczasowy wicepremier i minister spraw zagranicznych Laval uetąpił, a jego stanowisko objął Flandin.

Piotr Stefan Flandin urodził się dnia 12 kwietnia 1889 w Paryżu jako syn generalnego prokuratora i późniejszego generalnego rezydenta w Tunisie Stefana Flandin. Początkowo był on adwokatem a w latach 1913 i 1914 zajmował stanowisko sekretarza Milleranda. W r. 1914, mając lat 25, został po raz pierwszy wybrany deputowanym do parlamentu. Równocześnie, został generalnym radcą w departamencie Jonne i burmistrzem Domecy sur Eure.

W r. 1917 został dyrektorem międzykoalicyjnej służby aeronautycznej a następnie brał udział w konferencji przygotowującej międzynarodową konwencję lotniczą jako delegat Francji. W gabinetach Milleranda (styczeń—wrzesień 1920) oraz Jerzego Leygues'a (wrzesień 1920—styczeń 1921) Flandin był podsekretarzem stanu dla spraw lotnictwa. W okresie tworzenia gabinetu przez Francois Marsalla (czerwiec 1924) był ministrem handlu. Stanowisko to zatrzymał również w obydwóch gabinetach Tardieu od 2 listopada 1929 do 4 grudnia 1930, jak również w obydwóch gabinetach Laval'a od 21 stycznia 1931 do lutego 1932.

Do gabinetu Doumergue'a w okresie od 9 lutego 1934 należał jako minister robót publicznych a po ustąpieniu Doumergue'a w dniu 9 listopada 1934 utworzył własny gabinet. W następnym gabinetcie Laval'a, który objął urządowanie w dniu 7 czerwca 1925

był on ministrem bez teki, a potem w gabinecie Sarrauta'a od stycznia do maja 1936 kierował ministerstwem spraw zagranicznych.

Przez pewien okres czasu Flandin był wicepremierem izby deputowanych. Należał dawniej do unji republikańskiej, ale od szeregu lat jest prezydentem zjednoczenia demokratycznego, organizacji ponadpartyjnej, która składa się z przedstawicieli centrum i umiarkowanej prawicy. Stał on w opozycji do rządów ludowego.

Stosunki dyplomatyczne Ottawa-Vichy.

Berno, 16 grudnia. Do siedziby obecnego rządu francuskiego przybył pierwszy sekretarz poselstwa kanadyjskiego w Paryżu Dupuy, który tam nie zamierza jednak spełniać funkcji oficjalnych, lecz przebywać będzie jako osoba prywatna.

Wobec tego, że rząd francuski po wydarzeniach w Oranie zerwał stosunki z Anglią, obecnie stara się Wielka Brytania przez Kanadę nawiązać znowu, w sposób zresztą bardzo ostrożny i nieoficjalny, stosunki z Francją, gdyż musi się liczyć z ludnością francuską w Kanadzie.

Dzieje się to również z tego powodu, że Stany Zjednoczone, wysyłając ostatnio do

Piotr Stefan Flandin.

Vichy swojego ambasadora, uznały oficjalnie nowy rząd francuski.

Bombowe ataki Japończyków na szosę Hong-Kong-Czungking.

(=) **Tokio, 16 grudnia.** Według nadeszłych tu informacji, japońskie bombowce dokonały znów ataków na szosę Hong-Kong-Czungking.

Samoloty te spowodowały uszkodzenie przeszło 50 wozów taborowych, zawierających materiał wojenny, oraz obrzucały bombami kilka magazynów materiałów pędnych.

Z komunikatów, jakie napłynęły, dowiedziano się ze wskutek ataku bombowego na zakłady wodociągowe Amis na terenie prowincji Yuennan uległy one całkowicie zniszczeniu.

Tokio, 16 grudnia. Bombowce japońskie zniszczyły w lotach niższych tak zwany most „Kungko” zbudowany ostatnio nad rzeką Mekong.

Jak wiadomo, główny most nad rzeką Mekong natychmiast po ponownym otwarciu szosy przez Burmę został zniszczony przez lotników japońskich. Zbudowany przez Chińczyków most pomocniczy został obecnie niezwłocznie po ukończeniu zniszczony ponownie przez Japończyków.

nocno-wschodniej części miasta oraz w centrum. Przez zniszczenie okręgu przemysłowego w Sheffield udało się szczególnie dotkliwie trafić brytyjskie zbrojenia.

Działalność lotniczą w dn. 13 grudnia ograniczyła się skutkiem niepomysłnej pogody do zbrojnego wywiadu.

Jedną z łodzi podwodnych pod dowództwem kapitana-porucznika Helmana Wlenbrocka podczas swej wyprawy na przyjaciele zatopiła łącznie 40.900 ton. Ościsły wynik tej akcji został już dawno opublikowany.

Mała łódź podwodna zatopiła, jak to doniesiono, trzy uzbrojone nieprzyjacielskie okręty handlowe, łącznej pojemności 15.800 ton.

Kilka brytyjskich samolotów zrzucało w bieglej nocy bomby w Niemczech północnych i zachodnich, które tylko w dwóch miejscach wyrządziły nieznacznie szkody. Osem osób zostało lekko rannych.

Minowanie portów brytyjskich.

Berlin, 16 grudnia. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

W nocy na 14 grudnia działalność lotnictwa, skutkiem niekorzystnej pogody ograniczyła się do minowania portów brytyjskich. W ciągu dnia 14 grudnia pojedynczo samoloty zaatakowały kilka ważnych ze względów wojskowych obiektów w Anglii południowej i środkowej, częściowo w niskich lotach. W Midlands skutecznie został trafiony pewien zakład przemysłowy ciężka bomba.

Nieprzyjaciel nie dokonał nalotu na teren Rzeszy. Na obsadzonych obszarach nieprzyjaciel rzucił w dwóch miejscach bomby, nie wyrządzając szkód.

Czy Joubert powiedział za wiele?...

(=) **Sztokholm, 16 grudnia.** Radio angielskie podało w sobotę następujący komunikat: „Zmuszeni jesteśmy z przykrością donieść naszym radiosłuchaczom, że sir Philipp Joubert nie będzie już wygłaszał przez radio odczytów na temat wojennej i bieżącej, ponieważ wskutek nawału zajęć, nie ma on obecnie czasu na wygłaszanie publicznych przemówień”.

Wymieniony marszałek lotnictwa brytyjskiego, znany dzięki swoim licznym odczytom w radio angielskim, przed 14 dniami — jak o tem doniosło radio angielskie w dniu 3 grudnia — w przemówieniu w londyńskim Royal Empire Society wygłosił znamienne słowa: „Odczuwam odrazę z powodu stosowania samolotów na wojnie”.

O upaństwowienie przewodów wodnych w Argentynie.

Nowy Jork, 16 grudnia. Ostatnio zjawia się u lorda Willington deputacja obywateli argentyńskich z petycją, żądającą upaństwowienia wszystkich przewodów wodnych, które należą do pewnego angielskiego towarzystwa.

Delegacja zaznaczyła, że niebezpieczeństwo dla kraju wywołało wielkie niezadowolenie. Lord Willington jest, jak wiadomo, przewodniczącym delegacji gospodarczej, przebywającej ostatnio w południowej Ameryce.

Mołotow gościem ambasadora włoskiego.

Moskwa, 16 grudnia. Przewodniczący rady komisarzy ludowych i komisarz spraw zagranicznych Winczesław Michałowicz Mołotow wziął udział w piątek w przyjęciu, wydanym przez włoskiego ambasadora Augusta Rosso.

Na przyjęciu tem byli również obecni przedstawiciele komisariatu spraw zagranicznych, oraz członkowie korpusu dyplomatycznego, w tem także i niemiecki ambasador hr. von Schuleburg i ambasador japoński. Była to pierwsza wizyta sowieckiego komisarza spraw zagranicznych we włoskiej ambasadzie.

Szczegóły traktatu sow.-słowackiego.

Włodeń, 16 grudnia. W związku z zawartym ostatnio traktatem handlowym między Rosją a Słowacją dowiadują się, że przewiduje on wymianę towarową w kwocie 50—60 milionów koron słowackich.

Związek sowiecki będzie dostarczał Słowacji przedewszystkiem bawełny, która następnie zostanie przerobiona jako przędza, natomiast Słowacja będzie dostarczała Rosji przedewszystkiem kabli, lontów i podobnych fabrykatów.

Podobne zamówienia poczyniła Rosja już swego czasu w Bratysławie. Traktat ustala jako trasę przewozową Dunaj, a regulowanie wzajemnych należności będzie dokonane w dolarach.

Nowy alfabet w Besarabji.

Moskwa, 16 grudnia. Rząd sowiecki postanowił ostatnio wprowadzić dla języka moldawskiego, używanego w przyłączonych terenach besarabskich, alfabet rosyjski zamiast dotychczas używanego alfabetu łacińskiego.

Od dnia 1 stycznia 1941 w związku z republiką moldawską obowiązywać więc będzie dla języka rosyjskiego wspólny alfabet.

Hiszpańska admiralieja objęła rząd w Tangerze.

(=) **Madryt, 16 grudnia.** Hiszpańskie władze przejęły ostatecznie administrację Tangeru z rąk władz międzynarodowych. Z tą chwilą przestała być czynna poprzednia władza tej prowincji.

Stanowisko administratora z ramienia Hiszpanji objął major Creconi. Urząd ten

sprawował dotychczas urzędnik hiszpański Manuel Amieva. Ponadto inne posterunki administracji przejęli hiszpańscy technicy z rąk przedstawicieli zagranicznych. Międzynarodowa policja została zluzowana przez policję hiszpańską, która natychmiast objęła urządowanie.

„Western Prince” z ładunkiem samolotów, amunicji i żywności zatonał.

Wśród pasażerów znajdowali się kanadyjski minister amunicji i wielu agentów przemysłu wojennego.

(=) **Nowy Jork, 16 grudnia.** Nadeszła tu depesza potwierdzająca fakt storpedowania parowca „Western Prince” przez niemiecką łódź podwodną.

Według informacji firmy armatorskiej, której statek był własnością, miał on zatonać. Zgodnie z depeszą Reutersa, otrzymaną z Nowego Jorku, zakomunikowało towarzystwo żeglugi morskiej „Furness Whity”, iż wśród pasażerów statku był również minister amunicji Kanady, Howe. Ponadto, według doniesienia „New York Daily Mirror”, statkiem odbywali podróż asystent min. Howe'a Woodward, doradca skarbowy Scott i generalny dyrektor ka-

nadyjskiego urzędu amunicyjnego Taylor. Niezależnie od znacznej ilości samolotów, wózów „Western Prince” znaczny, bowiem 10.000 t. wynoszący ładunek amunicji i żywności.

„New York Sun” uzupełnia wiadomości na ten temat informacją, mianowicie, iż wśród podróżnych, których liczba wynosiła 60 osób, większość stanowili Anglicy, należący do misji amerykańskiej i udający się w drodze powrotnej do Anglii. „Western Prince” miał na swym pokładzie pewną ilość przeznaczonych dla Anglii 2-motorowych samolotów bombowych.

Zniszczenie ośrodka ciężkiego przemysłu w Sheffield

Berlin, 15 grudnia. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

W nocy z 12 na 13 grudnia zaatakowały z wielkim skutkiem silne formacje samolotów bojowych ciężki przemysł w Sheffield. Atak był przeprowadzony przy pomocy niepomysłnej pogody i z dobrą widocznością,

tak, że wskazane objekty zostały dokładnie wykończone a trafienia można było jasno rozpoznąć. Stwierdzono liczne pożary i wybuchy w fabrykach przemysłu stalowego i innych urządzeniach zbrojeniowych. Jak również w przedsiębiorstwach ważnych ze względów wojennych w pół-

IRAN

nowe państwo na gruzach starej Persji.

Kraków, 13 grudnia.

Część wyżyny Irańskiej, otoczonej wsząd wysokimi górami, zajmuje sławna **ongis Persja, zwana obecnie Iranem.**

Po dawnej świetności pozostały tu i ówdzie ślady w postaci ruin, a i tych jest niewiele. Minęły czasy Darjuszów i Kserkseśów, kiedy to między Ekbatana, Persepolisem czy Suzą mknęły z zawrotną szybkością rozstawne konie poczt perskich, a po rozległych prowincjach czuwali urzędnicy, oczy i uszy „króla królów“. Minęły bezpowrotnie echa pochodów perskich i ich zwycięstw, a **dzisiejsza Persja niczem nie przypomina dawnej świetności.** Dzisiejsi Persowie śpią spokojnie na ruinach swej starej cywilizacji. Może śnią sen o dawnych czasach, kiedy to ich wojska przepływały się przez Hellespont, lub walczyły w Egipcie, a może śni się im nowa potężna Persja — Persja przyszłości.

Obszar dzisiejszego państwa irańskiego, bądź co bądź znaczny, bo ok. 1,650.000 km², jest

bardzo słabo zaludniony,

a liczba mieszkańców nie przekracza 10 milionów. Obok Persów mieszkają tam Kurdowie, Arabowie, Turcy, Tatarzy, Ormianie, Beludżowie i Europejczycy.

Klimat Persji jest suchy i wybitnie kontynentalny: zimą ostry, gorący w lecie, o znacznych wahanach temperatury. W środkowej Persji rosa jest wogóle nieznaną. W związku ze szczupłością opadów atmosferycznych i brakiem wody, buduje się sztuczne studnie i kanały, celem nawadniania pól. Rzek jest bardzo mało a jedynie rzeka Harun posiada wodę w każdej porze roku. Podczas upałów letnich zamożniejsi Persowie **ochronią się do chłodnych piwnic,** specjalnie na ten cel urządzonych, wykładanych niekiedy mozaiką lub marmurem, z szmerzącą źródłami wodą, spływającą do basenu.

Znaczne przestrzenie kraju, a zwłaszcza łąki, pokrywają

wielkie pustynie Płaszczysta i Słona.

To też jedynymi ośrodkami produkcji rolniczej są oazy palmowe i urodzajne doliny wśród gór. W miejscach więc, gdzie jest pod dostatkiem wody, ludność zajmuje się rolnictwem, przyozem niejednokrotnie okazuje się konieczność sztucznego nawadniania.

Głównymi produktami, które też eksportuje się zagranicę są: pszenica, ryż, cukier trzcinowy, jedwab, owoce, winogrona, rodzynki, daktyle, oliwki, tytoń, bawełna, herbata i korzenie. W ostatnich czasach uprawia się na **dużą skalę mak,** a produkowane opium stanowi jeden z głównych artykułów wywozowych. Trzeba wiedzieć, że

zaledwie 1/50 część ziemi nadaje się pod uprawę.

Gdy więc zdarzy się nieurodzaj, ludność przymiera głodem. Pamiętny głód panował w roku 1871/72, kiedy to np. w mieście Meszed zmarło **80.000 ludzi śmiertelą głodem.**

W górach i stepach koczownicza część ludności wypasa stada kóz, owiec, mułów i wielbłądów. Tamże rozwinął się chów bydła, bawołów i zebry. I niema prawie Persa tak biednego, któryby nie miał choć jednego konia; wszystkie też konie są rasowe, wytrzymałe w galopie, a **Persowie słyną jako dobrzy jeźdźcy** i to nie tylko mężczyźni ale i kobiety. Te ostatnie podróżują zazwyczaj na osłach.

Bogactw mineralnych w Persji jest bardzo dużo,

jednak nie są jeszcze należycie wykorzystane. Znajduje się tam żelazo, miedź, ołów, nikiel, kobalt, rudy manganowe, boraks, węgiel, marmury, kopalnie soli i turkusów. Największe jednak znaczenie posiada **ropa naftowa,** którą wydobywa się nad morzem Kaspijskim i na nizinie mezopotamskiej. Pod względem jej produkcji Persja zajmuje **piąte miejsce na świecie.** Ważnym ar-

Jedna z bram miejskich w Teheranie.

Most drewniany w górach.

tykułem eksportowym są sławne na cały świat

dywany perskie i kilimy.

W ornamentyce dominuje ptak nad innymi motywami. U stóp gór rozsiane są osiedla ludzkie i stare miasta Persji z **Teheranem** (350.000 mieszk.) na czele. Miasto to dopiero od 1795 roku jest

oficjalną stolicą państwa.

Posiada ono 12 bram, które prowadzą do 12 różnych dzielnic. Na środku jednego z placów mieści się niewielki skwer, w którego

tam właśnie miała zatrzymać się Arka Noego

Duże znaczenie handlowe posiada miasto **Tebryz,** słynne z wyrobu dywanów. Było ono ongiś wielkim i bogatym centrum handlowym z ludnością ponad pół miliona. Niestety w 1721 roku nawiedziło je **straszne trzęsienie ziemi,** kiedy to ofiarą padło około 100.000 ludzi, a w konsekwencji świetnie zapowiadający się rozwój miasta został zahamowany.

Małe miasteczko **Zendżan** słynie ze swych ażurowych, artystycznie wykonanych wyrobów ze srebra i pod tym względem mogłoby konkurować poniekąd z Wenecją. — Wyroby te rozechodzą się po całej Persji.

Z pośród innych miast zasługują na uwagę m. in. Ispahan, Meszed, Kirman, Jezd, Reszt itp.

Do typowych obrazków na bazarach w

rogach umieszczono przed laty zdobyte na Portugalczykach przez Abbasa Wielkiego armaty. Codziennie rozlega się wystrzał jednej z tych armat i zwiastuje miastu południe, a drugi wieczer.

W stolicy Persji widzi się mnóstwo owoców, zwłaszcza winogron, w dwudziestu co najmniej odmianach.

Kilkanaście kilometrów od Teheranu wznosi się potężny na 7.000 m. wysoki **Demawend,** który króluje bezkonkurencyjnie nad całą okolicą. Persowie uważają ten niebiosiżny, wiecznym śniegiem pokryty szczyt za matkę wszystkich gór i wedle ich podań

miastach perskich należy kucharz, stojący nad pewnego rodzaju kuchenką, na której wazy się w parze ryż w olbrzymich ilościach. Spotyka się tam też **gromady bezpańskich psów,** podobnie jak i w Konstantynopolu. Przy domach perskich widuje się piękne ogródki z ślicznymi kwiatami, wśród których króluje jesienią tuberoza, ulubiony kwiat ludności.

Więkość mieszkańców Persji wyznaje mahometanizm

obrazku szyickiego. Szyici czczą Alego, zięcia Mahometa i jego potomków Imanów. Sami Persowie, to **naród aryjski,** który należy do grupy ludów irańskich. W starożytności stworzyli olbrzymie państwo i cywilizację. Na uwagę zasługuje ich da-

wa religijnym mazdeizm — w której jest wybitne rozgraniczenie między dobrem a złem (dualizm). Za twórcę jej uchodzi Zoroaster. Dawni Persowie posiadali własną piękną literaturę. Około 1000 r. po Chr. żył sławny nowoperski poeta Firduzi, twórca narodowej epopei „Szah-Nameh“ (o 125.000 wierszy).

Dzisiejsi Persowie daleko odbiegają od swoich przodków.

Ongis uczono każdego Persa trzech rzeczy: jazdy konnej, władania bronią i mówienia zawsze prawdy. Widocznie nastąpiła zbyt długa przerwa w wyczuciu, zwłaszcza tej trzeciej, bynajmniej nie małoważnej rzeczy. Pers, obiecując cośkolwiek, kończy zazwyczaj słowami: „**stanie się według twego życzenia, oile Allah pozwoli.**“ Nie dziwnego, że w razie niedotrzymania obietnicy cała wina spada na głowę biednego Allaha.

Proponując do nabycia jakiś towar, Pers podaje z reguły cenę bardzo wygórowaną i bynajmniej nie obrazi się, gdy ktoś zaoferuje mu dziesiątą część tego, co żądał. Mimo, że oszustwa zdarzają się na każdym kroku, **Persowie nie uznają kradzieży,** a co najciekawsze, domów swych wcale nie zamykają.

Persowie są bardzo uprzejmi i gościnni.

Jeżeli już mowa o gościnności, to wypada rozglądać się nieco i w kuchni perskiej. A więc pszenica służy do wypieku chleba, który wraz z serem, mlekiem i owocami stanowi główne pożywienie ubogich warstw ludności. Przy każdej okazji zjawia się **nieodzowna herbata,** podawana niekiedy z cynamonem w małych szklaneczkach. Wszyscy Persowie tak bogaci jak i ubodzy zjadają z wielkim apetytem surowe ogórki, wcale nie obierając ich. Na obiadach u zamożniejszych Persów podaje się zazwyczaj kilkanaście dań, wśród których najważniejszą rolę gra baranina i ryż w najrozmaitszy sposób przyrządzane. Jeżeli chodzi o zupy, to podaje się je tak gęste, że biesiadnicy mogą zjadać je przy pomocy palców i kawałka chleba.

Do ciekawych uroczystości należy

„święto wielbłąda“

w czasie którego pięknie przystrojony wielbłąd bywa zabijany, a ponieważ mięso jego jest uważane za święte, każdy mieszkaniec pragnie zdobyć choćby najmniejszy jego kawałek.

Wogóle Persowie posiadają

ciekawe zwyczaje i upodobania.

Ludzi określają zazwyczaj imieniem i tytułami nierzadko bardzo długimi. Uprawiają namiętnie **grę w karty,** przyczem nie mogą oczywiście powstrzymać się od oszukiwania. Wielkiem powodzeniem cieszą się u nich **walki baranów.** Zarówno mężczyźni, jak i kobiety farbują sobie włosy na czarno-rudy kolor. Nie przeto dziwnego, że ludzie siwych prawie nie spotyka się. W każdej sprawie Persowie wykazują przesadę i skłonność do pochlebstwa. Ich władca np. zwany Szachem (Iran jest monarchją), to „studnia wiedzy, pierwszy szczebel drabiny niebieskiej“, którego armie (w czerwonych mundurach) są liczniejsze, niż gwiazdy na niebie i piaski w morzu.

Wpływy europejskie

torują sobie drogę w Persji, lecz bardzo powoli. Kobiety pokazują się na ulicach przeważnie z zasłoną, a **oficjalna religja uznaje poligamję.** Ze względu jednak na ubóstwo ludności monogamja znajduje coraz więcej zwolenników, bo **już jednak żona w Persji jest kosztowna.** Bogaci Persowie sprowadzają sobie już coraz częściej umeblowania z Europy, a dla zwykłego śmiertelnika meble są tam zupełnie niepotrzebne: siedzi on na ziemi, jada na tacy, a sypia na materacach.

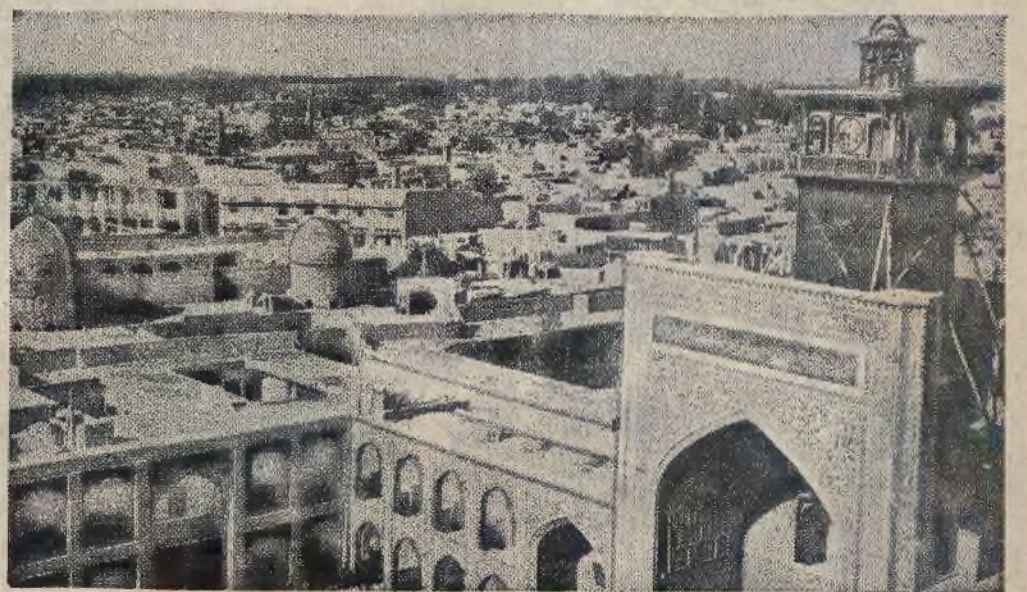
Dzieciom poświęcają Persowie niewiele uwagi, nie więc dziwnego, że śmiertelność wśród nich przybiera zastraszające rozmiary. **Przyrost naturalny jest bardzo mały.**

Choć Persowie chętnie przyswajają sobie zdobycze nowoczesnej kultury, to jednak w wielu dziedzinach nie różnią się niczem od swych przodków. **Miłośnicie np. odbywa się u nich dziś jeszcze tak samo, jak 2000 lat temu, przy pomocy kopyt końskich.**

Ciekawym tym egzotycznym krajem interesuje się Europa nie tylko ze względu na wielkie bogactwa naturalne, ale i dlatego, że tamteży biegają ważne, utarte od wieków, szlaki handlowe, od Indyj i na Daleki Wschód. (k)

Widok ogólny Teheranu.

Widok ogólny miasta Meszed.

